

SZÚGYI ZOLTÁN VERSEI

NEMRÉG ALIG TUDTAM MÉG

Reggelenként az üveget figyelem.
Gondosan lemosott ablaküvegem
nézném csupán, ám látom: megbúvik
mögötte az ember, táj s madár.

Kinn motyog a szél; már-már esni kezd;
itt benn, szobámban, még álmos a meleg.

S hallgat az üveg.

Toll száll. Egy egész madárszárny talán.
Felém igyekszik. Ablakomnál megáll;
s mint nagy üvegfalakon
olykor a h a l á l,
kérdőn bekukucskál; intenék, de
már repül is tovább.

Az úton szekér halad. Műhelyéből
kilép a borbély, s valamit kiált.
Hallom: ajtó csukódik és jó reggelt
kíván anyám.

Közben valahogy felszorul
az égre a nap,
s a megcsillanó üvegen
felismerem magam.

Akkor elfedem ablaküvegem (már
 ébren a gyerek, kapunkban kattant a zár),
 óvnám, hisz tudom: oly könnyen
 megtörik s ejt sebet,

és én nemrég alig tudtam még:
 a vers olyan, mint az üveg.

A NAGY TÉREN MEGPIHENNI

Az Idegenben sétáltam éppen. Nyitott
 orrlyukakkal, két füllel, két szemmel.
 És kimértem.
 Megpihenni jöttem.
 Többen voltak már, kiket felismertem.
 A nagy téren leültem.
 Nem szólt senki. Én sem. Ültek. Ültem.

Akkor megrezzentem: egy parázs
 tekintetű, apróka virág állt ott előttem,
 szirmai nevettek éppen.
 Eltűnődtem.

Te virág súgtam,
 s észrevétlen hazasiettem.

Gondosan megkapált virágoskertembe
 léptem. Kezembe néhány szélletépte,
 élősziromú
 virágsziromot emeltem.
 Te tulipán, mondtam.
 Tulipán, ismételtem.

És másnap újból,
 másnap újból sétálni mentem.

KÜLÖNÖS SÉTA

Bolyongunk.
E szelíd őserdőben, nincs
ki tudhatná utunk; és mi,
ó, a bátrak, újból csak elindulunk.

Tisztára törölték már az ékeket,
kik ezzel vannak megbízva itt,
seprejük nyomától homlokunk
ráncosodik.

(arrébb apró égbeliek háborúznak,
amott valamit a Nagy Haragvó motyog)

S mert este van, kiül mellénk
a hold, tán a mi Istenünk is
itt kóboról valahol.

És jó, hogy fenn már az éj,
ki-kinek jut egy-egy fény,
mert összekapnánk olykor tán,
mivel napunk csak egy van még.

Így, nagy utunk.

S mi, komoly emberek, tétován,
játék kés-villákkal (ó mióta már)
csendesesen vacsoráztatunk.

MÁS SÉTÁK

Más séták közben, mindjárt
ott mellettem, a fehér kötörmeléken.
Szekér frissen pántolt kerekei
pihennek meg. Cigánygyerekfejek
bújnak a ponyva alól, lehuppannak
a kocsiról. A vén dohánytarisznya

fölé meredve ül a bakon. S míg szeme
a távolodókat követi, dohányt
göngyölget remegve csontos ujjai között.

Pihen a rúd. Fonnyadt füvet harap a ló.

Megérkezik a: v á r t. S a mezítelen
lábcskák újra feltúrják a kocsialj
szénáját. Szól a Vén, „mehetünk”, és
benéz a sátorlap alá. Aztán felnéz.
Fel az égre néz.
Mefogja ostorát. Szeméből kitörli.
a csillogást.
„Adtunk már ismét egy gyereket a világnak.”

Látom: ott a pad, és
fáradtan lépdelek tovább.